

Tjempie bezoekt de Chinese Muur in Canada
- het betere detailwerk
Door onze speciale verslaggeefster

Ik ben dat kleine mascottemannetje van de Hollandse groep voor de Olympische Spelen in China en heet Tjempie. Hoe ik op vakantie ging naar Canada zal ik je vertellen.

Ik kwam terecht bij mensen die mij ophaalden bij de AH, want daar was ik te krijgen. Na enige weken bij hen in huis begon ik te begrijpen dat ze op reis gingen naar Canada, en dat terwijl de Spelen op de tv te zien waren! Maar de reis was in december 2007 al ter sprake gekomen tijdens een kerstetentje. Er werd over nagedacht en in maart werden de mogelijkheden bekeken. De plannen waren al aardig gevorderd toen ik ten tonele verscheen.

Een maandje of wat werd ik in een kastje gezet en zo kwam ik wel wat te weten! Ze gingen met z'n vieren, 2 ouderen (Pim en Elly) en 2 jongeren (Nico en Inge). Als ik mee mocht, moest ik zo'n 10 uur vliegen en daarna veel in de auto zitten. Tja, alles is beter dan in een kastje zitten dus moest ik de aandacht op mij vestigen. Dat was niet zo moeilijk want de tv hielp aardig mee. En zo kwam het meisje op de gedachte "dat gaat mee, zien ze dat we Hollanders zijn". Ik ging dus het donker in en kreeg na de aankomst een prachtige plek achter de voorruit van een mooie, grote auto. Tjonge, zo goed had ik het in het kastje niet kunnen bedenken! We bleken in de stad Vancouver te zijn waarvan zij al heel wat hadden gezien ontdekte ik later door de verhalen. Zo hadden zij na aankomst in het Best Western hotel nog een ommetje gemaakt om de omgeving eens te verkennen. Dat ging natuurlijk goed want ze liepen zo tegen een Starbucks aan. Nou die koffie lieten ze niet staan! Ook zaten ze vlak bij de Granville brug en op het eiland daaronder schijnen wat leuke winkels te zijn maar daar kwamen ze later nog. Er sliepen trouwens net als bij ons zwervers onder de brug, maar ik denk dat hun hotelbedden beter waren. Enfin het weer is prima. Na een flinke tijd in bed te hebben gelegen en geslapen stonden ze op maandagochtend om 7 uur Canadese tijd op. Na een flinke douche en dito ontbijt werden ze door een busje naar Waterstreet gebracht. Dat is geloof ik wel DE toeristenstraat.

Bij Hill's werd de winkel uitgebreid bekeken en er bleek na 10 jaar niets in de straat veranderd te zijn – de Starbucks en de Stoomklok waren ook nog steeds aanwezig. Ook aan souvenirwinkels was geen gebrek. Ook bezochten ze de Lookout, een toren met uitzicht over de stad, haven en Canada Place. Dat laatste is een fantastische plek en je kan er prachtige foto's maken, de vele watervliegtuigjes bewonderen of je verbazen over dat cruiseschip. Wilt U een binnenhut of toch maar een buitenhut met balkon en fauteuil om op zee te zonnen. Vervolgens gingen ze met de hop-on/hop-off naar Stanley Park tegenover Canada Place. Een prachtig park waar veel te doen is en waar zij de Totempalen bezochten. De palen brengen de geschiedenis van de indianen in beeld en zij maar pixels. Vanuit Stanley park weer met de hop-on een heel stuk door Vancouver en zij vonden het opmerkelijk dat er zoveel bloemen, struiken en bomen tussen die enorme gebouwen stonden. Zo kwamen zij ook op Granville Island onder de brug waar vroegere opslagloodsen stonden voor de goederen die daar door schepen werden gelost. Die loodsen waren nu grotendeels omgebouwd tot winkels en een grote overdekte markt met veel fruit, groente, brood, gebak en kaas. Aan de waterkant waren restaurants met terrasjes. Zij hebben daar in de Sandbar op het dakterras gegeten. Het was leuk, gezellig en lekker en het uitzicht over het water (False Creek) en de hoogbouw was uniek. Naar het hotel gingen ze met de Aquabus (mini bootje dat als taxi dienst doet).

Dinsdagmorgen gingen ze de auto ophalen bij Alamo om de Rockies van Canada in te gaan. Ik kreeg mijn prachtige plek: voorin dus zicht op alles en lekker in de zon. Wat ik nog wel eens te warm vond maar vooruit, ik beleefde toch mooie dingen. En daar achter de voorruit zie je ook waar je naar toe gaat want borden zie je veel daar. Ze hebben echt prachtige wegen, dat kan ik je vertellen! Toen we Vancouver verlieten en op weg gingen naar Whistler kwamen we dus op de grote weg terecht en daar werd aan gewerkt. 125 kilometer lang 50 km per uur, dat was zeker om aan de weg te wennen! Veel van die oranje jasjes gezien, zouden het ook Hollanders zijn?! De weg werd verbreed voor de Olympische Spelen van 2010, sjonge hoe toepasselijk weer!

Whistler is een klein plaatsje waar we midden in het dorp een hotel hadden. Het zat vol met jeugd want het was mountainbike week met wedstrijden. De auto werd in de autokelder geplaatst waar ik bleef slapen. Zij gingen het hotel en dorp in om de wedstrijden te bekijken. Jongens en ook meisjes gingen met de lift en fiets omhoog. Zij kwamen op een terrasje terecht (natuurlijk) en dronken daar wat o.a. een cranberry/wodka! Er zijn veel houten huizen. Het restaurant in het hotel was The Spaghetti Factory en het

was maar goed dat ze vroeg geboekt hadden want met al die jeugd was het er flink druk.

Ze hadden hier ook de t.v. aan voor de Olympische Spelen die in China werd gehouden. Daar werd dan later in de auto veel over gepraat want de Hollanders deden het best goed. Natuurlijk was er meer aandacht voor de sportieve Canadezen, maar wie weet, misschien zagen ze mij wel op de t.v. !

De volgende dag ging de rit naar "100 Mile House" dwars door de bergen. Natuurlijk werd er veel gestopt en dan kwam ik meestal in de schaduw terecht. Dan gingen ze aan de wandel zoals b.v. naar het Lower Joffre Lake - op wandelschoenen en om plaatjes te maken met apparaten die her en der in de auto lagen. Op mijn schaduwplek kon ik dan even bijkomen van de warmte. In stilte hoopte ik dat ze snel terugkwamen want dan ging ook nog eens de airco aan! Het hotel of beter motel (de auto stond voor hun deur) bleek aan een golfresort te liggen en vanaf het terras en vanuit het restaurant keek je uit over de "course". Ook hier natuurlijk weer t.v. met de "Olympics".

Zoals gezegd, het weer was mooi, wel warm hoor. Na die paar dagen dacht ik, we zijn toch in Canada? Het is hier net zo warm als in Afrika – mensen in korte broek en slippers. Ik kreeg er in ieder geval een lekker warm koppie van.

Goed kijken, rechts in de hoek zie je me!

Het is alweer donderdag en ze gaan een tour maken naar Clearwater Zag ik op een bord langs de weg en hoorde ik van die andere medereiziger, die zich nog niet had voorgesteld maar Tom-Tom bleek te heten.

Wij hadden in het begin nog 2 dingen op de voorruit zitten naast mij, ze piepten en praten door elkaar. De een wist het nog beter dan de ander en Nico had er zeker lol in om ze te laten piepen want hij probeerde alle knoppen, je werd er pieperig van, hij ook zeker want er verdween er 1 in het kastje en die heb ik niet meer gezien - wel Tom Tom dus.....

In de buurt van Clearwater schijnt een mooi park te zijn – we zullen zien. 10 jaar geleden reden ze van Kamloops naar Jasper en dronken toen koffie aan

een leuk meertje. Zou dat terug te vinden zijn? Het was dicht bij de grote weg en via de kaart vond Inge de naam terug "Dutch Lake".

Dat klonk haar bekend in de oren, die twee ouderen niet. De oudere man zag ineens ook iets bekends en riep...rechts, rechts en daar was het compleet met restaurant (Painted Turtle), huisjes en steiger met bootje. Heel Clearwater was groter geworden en ze ontdekten ook de toegang tot het Wells Gray Provincial Park.

Er liep een weg dwars doorheen van 68,5 mile en er waren 3 verschillende watervallen te bewonderen. Op de terugweg nog een uitzichtspunt met de naam Green Mountain Tower. Daar keek je over alles heen en zo werd het een dag waar je niets van verwacht en die dan toch alles mee heeft – tot een overstekende coyote toe!

Hoe zal ik beginnen aan de vrijdag? Nico vond het wel een idee om te gaan ontbijten in het Loghouse van Ma Baker. Zelfs Pim en Elly namen gebakken eieren daar buiten op het gezellige overdekte terras tussen de boomstammen. Onderweg werd er ook gepraat over wat ze gezien of beleefd hadden met b.v. een koffiestop op een benzinstation, waar je eerst je creditcard moest laten scannen voordat ook ik iets te drinken kon krijgen en dat duurde even voordat ze dat doorhadden. Dank zij een "local" die voorbij kwam en ze zag stunts lukte het toch. Zo kreeg de auto ook wel eens wat te drinken, want ik moet er niet aan denken dat hij weigert verder te gaan over die lange wegen hier, daar is weinig drinken te koop! Ik schrok trouwens ook van die borden langs de kant met beesten erop, beren en zo, je moet er niet aan denken dat je ze tegen komt...ik zit voorin hoor! Die grote geit met flinke horens aan de zijkant en dat hert gaan nog.

Toen volgde een stop bij de Rearguard Falls waar je springende zalm te zien zou kunnen krijgen. Die Elly vertelde dat ze dat 10 jaar geleden ook met haar ogen dicht had gezien en nu weer. Met de ogen wijd open reden ze vervolgens Mount Robson Park in. Prachtig entree bord met Mountain Goat. Zo kwam ik ook te weten dat ze de vele hoge bergen mooi vonden. In de loop van de middag kwamen we in Jasper aan. Het hotel was snel gevonden en daarna gingen ze het dorp in waar ze veel terug vonden zoals die onvermijdelijke winkel "Our Native Land". Ze hadden daar hetzelfde T-shirt nog dat Elly 10 jaar geleden kocht – het hing zelfs nog in hetzelfde rek en juiste plaats. Het is een mooie winkel met mooi spul – zoals dat bakje dat Pim kocht voor Nico en Inge omdat het zo goed paste bij de Raaf die ze al hadden - en Elly kocht er ook een leuk vest. Er naast zat nog zo'n originele kerstwinkel waar je de meest gekke Kerstboom hangers kan kopen die je je maar kan voorstellen, zoals een grijze Moose, die in een schommelstoel de krant zit te lezen voor Can\$ 9. Het was weer warm en ze besloten om met de

Jasper Tramway naar 2277 meter te gaan, wat een gondelbaan bleek te zijn en niet een variant op de Randstadrail. Het was daar een stuk koeler.

Wat ik van mijn autoplek ook in de verte zie zijn witte stukken berg. Dat is wel hoog maar het ligt er toch. En niet zo'n klein beetje. Ik zag ze ook omhoog getrokken worden. Pffffff, blij dat ze dat niet met de auto doen. Ze kwamen gelukkig ook weer in zo'n bakkie omlaag. En dus bij mij terug. Goed idee dat ze niet buiten me konden!

Na Italiaans te hebben gegeten gingen ze terug naar het hotel.

In stadjes kwam ik wel eens in een autokelder terecht. Maar meestal en net als hier in Jasper op een autoplek. Daar zag je dan het een en ander want in dit land zie je rare dingen hoor. Naast een soort bus te staan wat een rijdend huis blijkt te zijn en dan niet te geloven, er hing een babyautootje achter. Of nog zotter: een boot op vier wielen. Of zoals dat meisje ze noemde "sleurvilla's", waarin je kunt slapen en eten koken.

Die sleurvilla's kun je uitschuiven en als dat ernaast staat zijn ze groter van binnen. Nou in onze auto kan dat niet, daarom slapen ze zeker in grote gebouwen die ze hotels noemen. En wat dacht je van een auto die maar voor de helft dichtgemaakt is. Daar doe je dan in het open gedeelte de boodschappen in. En dat is een heleboel grote flessen water en eten. Die mensen moeten ver weg wonen...

Overigens maken ze hier vaak hotels van boomstammen en bomen hebben ze hier vele, want dat zie ik goed vanaf mijn plek. Soms lijkt het wel een Chinese muur, net zo massief of veel. Bomen je ziet ze groen. Grijs zijn ze ziek zeggen ze en Zwart zijn ze dood.

Wat ook heel leuk is zijn van die bruine beestjes, springend over de weg en die zie ik dan het eerst. Ik zie ze ook het langst want zij zitten met die plaatjesmakers voor hun gezicht. Maar het is toch uitkijken voor de bestuurder want ze zitten zo op mijn plek. En dat zie ik niet zitten. Ik wil nog even mee.

Vandaag zaterdag op weg naar de Columbia Icefield Parkway. Daar kan je lopend of op de fiets naar toe. Zij namen mij mee over een prachtige weg waar ze verschillende foto stops maakten. Bij het Columbia Icefield Centre aangekomen vielen ze midden in een "tourist trap", maar ze zaten binnen 10 minuten in een bus die ze naar de Snowcoach bracht, die dankzij enorme wielen met gemak de Athabasca gletscher oprijdt. Heel veel ijs om je heen en 17 graden op die hoogte, terwijl het beneden voor mij 30 graden was. Terug

dronken ze koffie en aten een broodje en kwamen toen weer bij mij op de autoplek...ik had het niet meer van de hitte, maar de airco ging snel aan. Ze bekeken de Sunwapta en Athabasca Falls waar een enorme plens water samengeperst naar beneden kwam. Toen door naar Maligne Lake waar ze langs de weg nog een ree en een hert met gewei op de plaatjes zetten. Gegeten hebben ze 's avonds bij Earl's wat een leuke maar wat rumoerige zaak was. Dit weerhield de mensen er echter niet van om in de rij op hun beurt te wachten.

Zondag om 10 uur weer in het Columbia Centre voor koffie om nogmaals te genieten van het uitzicht op de gletsjer met nu een lichte nevel in de bergen – gisteren dus mooier voor foto's. Door naar het Peyto Lake wat heel fraai was – zeker die blauwgroene kleur.

Voor de lunch werd bij het Bow Lake gestopt en Nico had uitgevist dat je in dat leuke gebouwtje (Num Ti Jah Lodge) ook kon eten – goeie tosti's en burgers. Aan de muur hingen alle beesten die ze nog niet gezien hadden, wat misschien verklaarde waarom ze die onderweg niet zagen. Ook werd nog een tussenstop gemaakt bij Lake Louise. Daarna omgedoopt tot Lake Lousy vanwege de enorme massa Indiërs en Japanners met Opa, Oma en kinderen. Geen eer aan te behalen – alleen de plantenbakken voor het Fairmont Chateau waren de moeite waard. Wat een verschil met 10 jaar terug!

Aangekomen in Banff wat rondgewandeld om het te verkennen en een kopje thee te drinken. Dan zegt Nico met een uitgestreken gezicht tegen Elly dat ze volgens Nederlandse tijd al jarig is. Dat merkte ze later!! Terwijl zij met Pim in de hal van het hotel zat hadden Nico en Inge de kamer versierd en op bed alle Nederlandse post gedeponerd. Dat was natuurlijk een complete verrassing.

Maandag in Banff ontbeten ze die ochtend op de meest ongezellige om niet te zeggen slechtste plek die ze tegen zijn gekomen. Daarna brachten ze een bezoek aan het Luxton Museum over de komst en het leven van de Indianen in Canada en vandaar naar en met de Banff Gondola naar boven op Sulphur Mountain, waar Inge en Nico nog naar het hoogste punt doorgelopen zijn. Ook nog aan de Bow River gezeten vlak bij de waterval. Nadat ze Pim naar het hotel hadden teruggebracht ging Elly het dorp nog in. Daar liepen ook

Nico en Inge en samen hebben ze de Maple Leaf voor diner besproken om later gezellig haar verjaardag te vieren met lekker eten en een wijntje. Dinsdag eerst gezellig ontbeten bij Melissa met o.a. Egg Benedict.

Daarna via Kananaskis op weg naar Waterton, waar je na bergen op het platte land uitkomt met duizenden strobalen (w.c. rollen) en koeien. Grote ranches waarvan je langs de weg alleen de toegangspoort ziet. Ze gingen ook nog een zandpad op en daar kwamen we bizons tegen. Nou, ik hield mijn adem in en zij maar plaatjes maken. Ze zijn niet wijs. En weet je, ze maken overal plaatjes van: bergen, bloemetjes, alle soorten en weten er ook nog de namen van. Vogeltjes en een soort grote muizen, die op hun achterpootjes gaan staan.

Het Prince of Wales Hotel werd ook nog met een bezoek vereerd ook al goot het van de regen. Er was bij aankomst In Waterton geen ree te bekennen, ook al stonden die in het boek aangekondigd. Eerst maar naar het hotel waar ze uitzicht op het meer hebben. Dan is het inmiddels droog: overal zie je reetjes, in tuinen, op straat en op de camping tussen de caravans. Niet meer te tellen.

Op woensdag wordt er eerst afgereisd naar Head Smashed in Buffalo Jump. Daar is een museum over de indianen die daar vroeger op de prairie leefden en jaagden op buffels. Daarvoor hadden jongens van de stam zich verkleet met wolvenkoppen en buffelhuiden om dan langs het pad dat ze hadden gemarkeerd met stenen en takken de door hun actie op hol geslagen kudde buffels in de richting van de afgrond te jagen. De stam had dan weer voor een jaar te eten en materiaal om tenten en kleding te maken.

Natuurlijk wilden zij nu ook op die plek lopen om dat nog eens van nabij te bekijken en je in te denken hoeveel tipi's daar wel niet moeten hebben gestaan. Door zo'n 10 indianen in klederdracht werden nog diverse dansen

uitgevoerd begeleid door een aantal zangers die daarbij allemaal op dezelfde trommel sloegen. Nico werd nog uitgenodigd om een dansje mee te pikken!! Het volgende punt was Fort MacLeod. Een aardig dorp waar oude gevels in ere waren hersteld en het fort werd bezocht. Dat was het eerste fort daar van het Royal Mounted Police Corps, waarvan de huidige generatie nog een show weggaf.

Donderdag op weg naar Panorama was het droog toen ze bij het Fort Steele Heritage Park aankwamen een in oude stijl opgezet openlucht museum. Was een leuke belevenis. Panorama was een mountain ski resort dat na 18 km klimmen vanaf de grote weg bereikt werd. Dan ga je 's avonds niet even terug voor een hapje. Dat kon je in het centrum dat via een liftbakje aan een kabel makkelijk te bereiken was. Het appartement was volledig ingericht met open haard en flatscreen tv!!

Vrijdag via de Roger's Pass in het Glacier National Park naar Revelstoke waar ze eerst op zoek gingen naar het hotel. Dat was een aparte ervaring. We gingen een bos in en ik geloofde mijn ogen niet – links en rechts een vuilstort overal rommel – ik dacht dat kan niet waar zijn, hier een hotel. Komen we bij een bocht en zie ik me daar toch een leuk uit boomstammen opgetrokken hotel en dito chalets.

Ze vonden dat wij te vroeg waren om in te checken dus maar terug naar het stadje met een aardige winkelstraat en een Supermarkt. Inge wilde daar wel eens naar binnen om Nico te laten zien hoe je hier boodschappen doet met je Pick up. Allemaal megaverpakking: een pakje boter is hier 1 kilo en van 1½ ons kaas hebben ze hier nog nooit gehoord. 1 liter flessen....wat zijn dat? Cornflakes? Zo'n formaat zak waar je hier een dikke week mee doet!

Vervolgens naar het Railway Museum en de Revelstoke dam. Ze dachten daar lopen we even over heen maar nadat we van de beveiliging verder mochten kwamen ze langs foto's en beschrijving van de werken bij een lift die ze helemaal naar boven bracht. Dan voel je je even heel klein worden.

Het hotel meld – geen eten buiten laten liggen, er zijn beren gesignaleerd. Morgen staat er nog iets op het program maar als daar beren zijn wordt de weg afgesloten.

De weg is open voor Mount Revelstoke National Park en dus 26 km omhoog over de Meadows in the Sky (Weiden in het Uitspansel) Trail. Van de parkeerplaats gingen ze met een shuttle nog hoger. Daar maakten ze een rondwandeling – Pim niet. Teruggelopen naar de parkeerplaats langs prachtige bloembedden en een geweldig uitzicht op bergen. Heel erg mooi! Hier werden toch echt De plaatjes van de vakanties geschoten.

Zondag na het ontbijt weg uit Revelstoke waar de uitbaatster Hollandse voorouders had. Er moest 450 km overbrugd worden naar Manning. De eerste stop was in Craigellachie bij “de laatste spijker”, het punt waar het spoorwegnet tussen oost en west op elkaar werd aangesloten. Vervolgens via Vernon, Armstrong en Kelowna, waar er voor Nico een cultuurshock opdook. Grote Reclame borden, Hotels, eten van Burger King tot Taco Bell, Sleurhutten in alle soorten te koop en niet een paar - dus een typisch Amerikaanse nederzetting (een stad zou ik het niet willen noemen). Na dit overleefd te hebben kwamen we op een 105 km lang weg met minimaal verkeer. Wel veel bomen. Na een Subway lunch kwamen we in Manning Provincial Park aan, waar vóór en in het hotel veel houtsnijwerk was. Van het gepiep van eekhoorns en het geruis van het verkeer hadden ze niet veel last. Overigens word je hier niet gek van langs scheurende auto's, ze rijden hier netjes en stoppen zelfs voor strepen op de weg, degene die daar het eerst aankomt heeft voorrang. Dat zie je thuis niet.

Maandag eerst langs Hope, maar daar herkenden ze niets van het houtsnijwerk van 10 jaar geleden – er was veel verloren gegaan tijdens een flinke storm. Waar mogelijk stonden beelden, die van dezelfde artiest waren als bij het hotel, vernieuwd.

Daarna heb ik ook nog op de boot gezeten naar Vancouver Island. Nou ja, ik zie eigenlijk niks alleen maar andere auto's, ik wist niet eens dat het een boot was. De auto stond onder water maar wel op een droge plek!?!? Een soort autokelder, maar dan wel eentje die bewoog.

Tijdens de paar dagen op dat eiland heb ik wel de zee gezien die we overgestoken waren. Zij waren intussen snel naar de Starbucks voor koffie en een broodje. Na het afmeren snel naar Victoria en de koffers naar het Sandman Hotel gebracht (vraag van balie medewerker aan Nico en Inge : “Are you moving in”?) Toen naar de haven waar het heel gezellig was met veel

plantenhangers. Daar in een visrestaurant gegeten. Nico en Inge gaan morgen al vroeg op pad om walvissen te spotten.

Dinsdagmorgen moesten Elly en Pim op hun gemak ontbijten - 35 minuten wachten op 3 wentelteefjes, Pim kon die nietstrut wel wat aandoen !! Met de taxi naar het Royal British Columbia Museum dat na 10 jaar nog net zo goed was. De zaal waar in het donker de maskers hingen herkende Elly meteen. De zaal waar de enorme totempalen stonden was haar echter totaal ontschoten. Het Ceremonial Big House bracht weer net zo'n indrukwekkende stilte teweeg.

Inge en Nico opgehaald, die veel foto's hadden gemaakt. Ze hadden midden tussen de orca-scholen gelegen en dat is natuurlijk een hele belevenis om die grote zwart-witte waterkrijgers te zien.

Na het ultieme shoppen naar het hotel voor een rustig uurtje als voorbereiding op het diner. Dit vond plaats in de aanpalende Bar en Grill "Sharks" een van die befaamde sportsbars met om de 5 meter een televisie met een andere sportuitzending, zodat je geen fragment hoeft te missen. Alles onder begeleiding van moderne muziek. Nico en Inge vond dit wel een leuk idee, maar Elly en Pim vonden het iets TE, totdat de "Golden Girls", althans een vergelijkbaar groepje dames, binnenkwamen en het daardoor acceptabeler werd.

Woensdagmorgen weer met de boot terug naar Vancouver voor een bezoekje aan het UBC - Museum of Anthropology. Bijzonder interessante First Nation geschiedenis. Het jammer was alleen dat het op het punt van verbouwing stond en dus al veel was opgeborgen. Een laatste ritje naar het vliegveld om onze trouwe auto in te leveren en toen werd het voor mij weer donker. Bye Bye Canada.

Ik ging nl. de koffer weer in en bedacht "het was mooi, nu ga ik maar dromen van de fantastische dingen die ik allemaal gezien heb" en "nooit gedacht dat ik daar nog eens zou komen". Dagen later werd ik wakker in een soort kantoortje boven op een grote plaatjeskijker en zag Inge moeilijke dingen doen. Ze had het er druk mee maar ik hield het goed in de gaten. Daarna heb ik het stiekem gezien, in een mooi groot boek. In dat land zal ik nu wel nooit meer komen maar ik kan in het boek kijken en heb mijn dromen! Ondertussen vertel ik mijn avonturen aan Stampertje, Haasje, Visje en de kat Van Jans. Ik hoefde het kastje niet meer in...

Tjemp(ie)